

ЗАТВЕРДЖУЮ

ВИСНОВОК

Національного університету «Одеська юридична академія» щодо дисертації Зінковського Ігоря Петровича на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», поданої на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», затвердженої Вченою радою Національного університету «Одеська юридична академія» від 04 листопада 2016 року, протокол № 4.

ВИТЯГ

з протоколу засідання фахового семінару кафедр кримінального процесу та криміналістики Національного університету «Одеська юридична академія» від 06 грудня 2019 року

Присутні: д.ю.н., професор В.В. Тіщенко, д.ю.н., професор Ю.П. Аленін, д.ю.н., доцент І.В. Гловюк, д.ю.н., професор Л.І. Аркуша, д.ю.н., професор О.О. Подобний, д.ю.н., доцент С.О. Ковальчук, к.ю.н., доцент В.Г. Пожар, к.ю.н., доцент І.В. Мудрак, к.ю.н., доцент В.К. Волошина, к.ю.н., доцент А.В. Підгородинська, к.ю.н., доцент Л.М. Гуртісва, к.ю.н., доцент Л.С. Белік, к.ю.н., доцент О.А. Самойленко, к.ю.н., доцент Д.В. Шилін, к.ю.н. О.О. Торбас, к.ю.н. А.С. Степаненко, к.ю.н. О.В. Малахова, к.ю.н. В.А. Завтур, к.ю.н. Ю.О. Гресь, доцент Т.В. Лукашкіна, асп. В.В. Сидорчук, асп. І.П. Зінковський

З присутніх 6 докторів юридичних наук та 13 кандидатів юридичних наук – фахівців за профілем поданої на розгляд дисертації.

Порядок денний:

Обговорення дисертаційного дослідження Зіньковського І.П. на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», поданої на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право» щодо його рекомендації для попереднього розгляду та захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Слухали:

Доповідь здобувача ступеня вищої освіти доктора філософії Зіньковського Ігоря Петровича на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», поданої на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право».

Доповідач обґрунтував актуальність обраної теми, визначив мету, завдання, методологію дисертаційного дослідження, охарактеризував його об'єкт та предмет, виклав основні наукові положення та висновки, що виносяться на захист, вказав науково-практичну значимість роботи, надав відомості щодо впровадження результатів дослідження.

Обґрунтовуючи вибір теми дисертаційного дослідження, здобувач зазначає, що обрання, зміна, скасування заходів забезпечення кримінального провадження у досудовому розслідуванні є складною системою процесуальних дій слідчого, прокурора, слідчого судді, сторони захисту та інших учасників кримінального провадження. При цьому, попри те, що слідчий несе відповідальність за законність ті своєчасність здійснення процесуальних дій, для чого застосування заходів забезпечення кримінального провадження є абсолютно необхідним, його повноваження у контексті обрання, зміни, скасування заходів забезпечення кримінального провадження є обмеженими, оскільки більшість заходів забезпечення кримінального провадження застосовується у досудовому розслідуванні за ухвалою слідчого судді. Однак слідчий все ж таки має повноваження щодо самостійного застосування деяких заходів забезпечення кримінального провадження, ініціювання обрання, зміни, скасування заходів забезпечення кримінального провадження перед прокурором, слідчим суддею, участі у розгляді деяких клопотань щодо застосування заходів забезпечення кримінального провадження слідчим суддею, виконання ухвали щодо застосування заходів забезпечення кримінального провадження, участі у виконанні покладених на підозрюваного додаткових обов'язків.

Водночас, проблематика повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження у доктрині на основі КПК 2012 р. ще не розглядалася.

Зазначено, що повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження – це система

регламентованих кримінальним процесуальним законодавством публічно-владних прав та обов'язків при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження службових осіб органу Національної поліції, органу безпеки, органу, що здійснює контроль за додержанням податкового законодавства, органу Державного бюро розслідувань, Головного підрозділу детективів, підрозділу детективів, відділу детективів, підрозділу внутрішнього контролю НАБ України, уповноважених здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень, спрямованих на досягнення дієвості досудового розслідування, шляхом провадження процесуальних дій та прийняття процесуальних рішень у порядку, передбаченому КПК. При цьому наголошується, що межі повноважень слідчого визначені недостатньо вичерпно для забезпечення дієвості кримінального провадження. Варто передати слідчому повноваження із обрання запобіжного заходу у вигляді особистого зобов'язання, особистої поруки, а також зобов'язання підозрюваного перебувати за кожною вимогою до суду або до іншого визначеного органу державної влади, додаткових обов'язків, що не суперечитиме пропорційності обмеження прав людини. Для забезпечення втручання «згідно з законом» слід передбачити процедуру оскарження застосованих слідчим запобіжних заходів до слідчого судді.

За підсумками свого дисертаційного дослідження, здобувачем сформульовано низку теоретичних положень та пропозицій щодо удосконалення чинного кримінального процесуального законодавства України, серед яких, зокрема: 1) визначення критерію виокремлення заходів забезпечення кримінального провадження та корегування їх нормативного переліку, яким є основний характер примусу, що має самостійне і зовнішнє спрямування і стосується забезпечення належної поведінки особи при виконанні кримінально-процесуальних обов'язків різного спрямування, і полягає в обмеженні прав та свобод особи; 2) доведення того, що тимчасовий доступ має бути визнаний елементом системи заходів забезпечення кримінального провадження лише у формі надання стороні кримінального провадження особою, у володінні якої знаходяться такі речі і документи, можливості ознайомитися з ними, зробити їх копії через розмежування тимчасового доступу до речей, документів, приміщень (у формі ознайомлення та копіювання) як заходу забезпечення кримінального провадження та вилучення (виїмки) речей і документів як слідчої (розшукової) дії; 3) формулювання наукової моделі системи заходів забезпечення кримінального провадження та доповнення до КПК щодо її нормативного закріплення; 4) здійснення класифікації повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження; 5) виділення двох форм реалізації повноважень слідчого з доказування при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження - доказування при

самостійній реалізації повноважень щодо обрання, зміни, скасування заходів забезпечення кримінального провадження; доказування при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження, що застосовуються слідчим суддею; 6) визначення системи та видів стандартів доказування при реалізації повноважень слідчого з доказування при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження, до яких віднесено: обґрунтовану підозру / обґрунтоване припущення про причетність до вчинення кримінального правопорушення (в особливих провадженнях); достатні підстави; розумні підозри; переконання за більшої вірогідності; 7) формулювання авторської редакції змін та доповнень до КПК України, спрямованих на удосконалення нормативної регламентації повноважень слідчого під час затримання особи, застосування заходів забезпечення кримінального провадження у вигляді тимчасового обмеження у користуванні спеціальним правом, арешту майна та запобіжних заходів, а також щодо участі слідчого у розгляді відповідних клопотань та виконанні ухвал слідчого судді за наслідками такого розгляду.

Структурно робота складається з анотації державною та англійською мовами, вступу, 3 розділів, що містять 10 підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків.

По закінченню доповіді І.П. Зіньковського присутніми поставлені такі **запитання:**

Д.ю.н., проф. Ю.П. Аленін: чи слід скоротити число заходів забезпечення кримінального провадження, які застосовуються за ухвалою слідчого судді?

І.П. Зіньковський відповів: у дисертації запропоновано та обґрунтовано, що слід передати слідчому повноваження із обрання запобіжного заходу у вигляді особистого зобов'язання, особистої поруки, а також зобов'язання підозрюваного перебувати за кожною вимогою до суду або до іншого визначеного органу державної влади, додаткових обов'язків, що не суперечитиме пропорційності обмеження прав людини. Для забезпечення втручання «згідно з законом» слід передбачити процедуру оскарження застосованих слідчим запобіжних заходів до слідчого судді.

Доц. Т.В. Лукашкіна: чи дає право оголошення підозрюваного у розшук затримати його після встановлення його місцезнаходження?

І.П. Зіньковський відповів: саме по собі оголошення у розшук не дає слідчому повноважень стосовно затримання особи, місцезнаходження якої встановлено. Проте, слідчий уповноважений за погодженням з прокурором має право звернутися із клопотанням про дозвіл на затримання підозрюваного, обвинуваченого з метою його приводу для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у випадках та у порядку, передбаченому ст. 188 КПК.

Доц. Т.В. Лукашкіна: чи пропонувалася нова класифікація заходів забезпечення кримінального провадження у аспекті повноважень слідчого?

І.П. Зінковський відповів: окремо питання стосовно нової класифікації саме заходів забезпечення кримінального провадження не розглядалося, оскільки воно неодноразово досліджувалося у доктрині. Проте, у дисертації класифіковано повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження: за засобами, які використовуються при реалізації повноважень при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження; за ступенем самостійності при реалізації повноважень; за формами реалізації; за видами заходів забезпечення кримінального провадження; за колом учасників кримінального провадження; за порядками кримінального провадження; за характером здійснення; за часом здійснення; за спрямуванням.

К.ю.н. О.В. Малахова: як слід удосконалити процедуру вирішення питання про скасування арешту майна у разі закриття кримінального провадження?

І.П. Зінковський відповів: у дисертації обґрунтовано такі напрямки вдосконалення через закріплення у КПК: повноваження слідчого за погодженням з прокурором одночасно з винесенням постанови про закриття кримінального провадження скасувати арешт майна, якщо воно не підлягає спеціальній конфіскації; повноваження слідчого прийняти рішення про скасування арешту майна у разі закриття кримінального провадження прокурором у разі, якщо це майно не підлягає спеціальній конфіскації і це питання не вирішено у постанові прокурора.

Д.ю.н. професор В.В. Тіщенко запитав: яка роль прокурора щодо застосування заходів забезпечення кримінального провадження у аспекті процесуальної самостійності слідчого?

І.П. Зінковський відповів: натепер ці питання регулюються дещо колізійно. З одного боку, ч. 2 ст. 140 КПК вказує, що рішення про здійснення примусового приводу приймається слідчим суддею за клопотанням слідчого, прокурора або з власної ініціативи, не вказуючи, що воно має бути погоджене прокурором; ч. 2 ст. 144 України КПК вказує, що грошове стягнення накладається під час досудового розслідування ухвалою слідчого судді за клопотанням слідчого, не вказуючи, що воно має бути погоджене прокурором (хоча в інших статтях по інших заходах забезпечення кримінального провадження це прямо вказано: ч. 1 ст. 150, ч. 1 ст. 155, ч. 1 ст. 160, ч. 1 ст. 171, ч. 4 ст. 176 КПК); з іншого боку, п. 5 ч. 2 ст. 40 КПК передбачає повноваження слідчого звертатися за погодженням із прокурором до слідчого судді з клопотаннями про застосування заходів забезпечення кримінального провадження. Більш того, в п. 5 листа ВССУ «Про деякі питання здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження» від 05.04.2013 р. зазначено, що за відсутності

згоди (погодження) прокурора слідчий не вправі звертатися до суду з клопотанням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження. Але при вирішенні цієї колізії слід звернути увагу на те, що норма ст. ч. 2 ст. 140 КПК, ч. 2 ст. 144 КПК є спеціальною стосовно п. 5 ч. 2 ст. 40 КПК. Тому за правилами вирішення колізій має пріоритет спеціальна норма.

Д.ю.н. професор В.В. Тіщенко запитав, яку систему стандартів доказування запропоновано у дисертації?

І.П. Зінковський відповів, що система стандартів доказування стосовно заходів забезпечення кримінального провадження містить елементи: обґрунтована підозра / обґрунтоване припущення про причетність до вчинення кримінального правопорушення (в особливих провадженнях); достатні підстави; розумні підозри; переконання за більшої вірогідності. Ці стандарти доказування поділяються на: загальний, спеціальні та додатковий. Заходи забезпечення кримінального провадження залежно від стандартів доказування підстав їх обрання поділяють на: заходи забезпечення кримінального провадження, стандарт доказування підстав яких формується на основі ретроспективного пізнання, застосовуються стандарти предметної обґрунтованості підозри у вчиненні кримінального правопорушення та достатніх підстав; заходи забезпечення кримінального провадження, стандарт доказування підстав яких формується на основі ретроспективно-прогностичного пізнання, застосовуються стандарти предметної обґрунтованості підозри, достатніх підстав та розумної підозри; заходи забезпечення кримінального провадження, стандарт доказування підстав яких формується на основі ретроспективно-прогностичного пізнання; застосовуються стандарти суб'єктної обґрунтованості підозри / обґрунтованості припущення про причетність особи до вчинення кримінального правопорушення в особливих порядках кримінального провадження, достатніх підстав та для запобіжних заходів – переконання за більшої вірогідності.

Після відповідей на запитання було озвучено висновок наукового керівника – **доктора юридичних наук, доцента, завідувача кафедри кримінального процесу Національного університету «Одеська юридична академія» – Гловюк Ірини Василівни.**

У висновку зазначається, що дисертант виправдано здійснив дослідження теми повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження, враховуючи, по-перше, дискусійні розробки з проблематики заходів забезпечення кримінального провадження у кримінально-процесуальній доктрині, по-друге, відсутність спеціальних досліджень проблематики повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження, по-третє, важливість чіткого визначення повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження та порядку їх

реалізації для правозастосовчої практики, зокрема, у частині дотримання прав учасників кримінального провадження та інших осіб.

Дисертація має наукову новизну, оскільки у ній наведено теоретичне узагальнення і нове вирішення наукової задачі, що виявляється у розробці теоретичної концепції повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження.

Основні результати дисертаційного дослідження І.П. Зінковського пройшли належну апробацію шляхом публікації її положень у колективній монографії, фахових виданнях, зарубіжному виданні та виступів, обговорень на наукових та науково-практичних конференціях.

Дослідження ґрунтується на виваженій самостійній роботі над темою дисертації. Здобутки співавторів наукових праць І.П. Зінковського у дисертації не використані, ступінь особистого внеску відображена у вступі до дисертації належним чином.

І.П. Зінковським повністю виконано індивідуальний план наукової роботи та індивідуальний навчальний план. У процесі роботи з підготовки дисертації та виконання індивідуального плану наукової роботи та індивідуального навчального плану І.П. Зінковський проявив себе як наполегливий, здібний та вдумливий дослідник. На належному рівні та своєчасно виконував індивідуальний навчальний план, має високі оцінки.

У висновку науковим керівником зазначено, що дисертація І.П. Зінковського «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 – «право», є самостійним науковим дослідженням, яке відповідає встановленим вимогам та може бути рекомендоване до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Після цього, слово надано **рецензентам** наукової праці: доктору юридичних наук, доценту С.О. Ковальчуку та кандидату юридичних наук, доценту «Одеська юридична академія» В.К. Волошиній.

С.О. Ковальчук у цілому відмітив високий науковий рівень дослідження, слушність зроблених висновків. Виконана робота є самостійним науковим дослідженням, яке за своїм змістом, обсягом, обґрунтованістю висновків та рекомендацій, їх новизною, практичним значенням відповідає вимогам до такого роду праць. Повнота викладу основних результатів дослідження у дисертації та публікаціях відповідає встановленим вимогам. Разом з тим, у роботі є певні дискусійні питання: 1) віднесення встановлення строку для ознайомлення з матеріалами, до яких надано доступ у порядку ст. 290 КПК України, у разі зволікання при ознайомленні з ними до числа заходів забезпечення кримінального провадження вбачається спірним; 2) додаткового обґрунтування потребують теоретична та практична значимість класифікації повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів

забезпечення кримінального провадження за пропонованим автором критерієм - коло учасників кримінального провадження, до яких застосовуються заходи забезпечення кримінального провадження; 3) система заходів забезпечення кримінального провадження, закріплена ч. 2 ст. 131 КПК України, включає в себе заходи, застосування яких не передбачає необхідності у наявності обгрунтованої підозри (зокрема, виклик слідчим, прокурором, привід, накладення грошового стягнення). У зв'язку з цим пропонований дисертантом підхід до виокремлення загального стандарту доказування підлягає уточненню з урахуванням усіх заходів забезпечення кримінального провадження, визначених КПК України; 4) автор не наводить примірний перелік документів, що посвідчують користування правом на здійснення підприсмницької діяльності та можуть бути тимчасово вилучені; 5) більш доречно було б уповноважити слідчого приймати рішення про скасування арешту майна, якщо воно не підлягає спеціальній конфіскації, одночасно з винесенням ним постанови про закриття кримінального провадження з підстав, передбачених п. п. 1, 2, 4, 9, 9-1 ч. 1 ст. 284 КПК України, якщо в цьому кримінальному провадженні жодній особі не повідомлялося про підозру.

Загалом, ці зауваження не впливають на загальну оцінку роботи. Дисертація відповідає спеціальності 081 «Право» та нормативним вимогам і рекомендується до захисту на здобуття ступеня доктора філософії у разовій спеціалізованій вченій раді за спеціальністю 081 «Право».

В.К. Волошина у цілому вказала на те, що дисертація є самостійною завершеною науковою працею, дослідження має високий науковий рівень. Зміст дисертації свідчить, що здобувачем не тільки вирішено важливу наукову проблему, а й сформульовані висновки, що мають практичне значення, і знайшли своє відображення у запропонованих змінах та доповненнях до КПК України. Робота являє собою ґрунтовне наукове дослідження, що має самостійний характер. Автор, крім іншого, має велику кількість публікацій за темою роботи. Повнота викладу основних результатів дослідження у дисертації та публікаціях повністю відповідає встановленим вимогам. Проте, робота має дискусійні аспекти: 1) у дисертаційному дослідженні не розглянуто питання реалізації загальних засад кримінального провадження під час розгляду питання щодо обрання, зміни скасування заходів забезпечення кримінального провадження; 2) не зрозумілим залишається та підлягає уточненню позиція щодо переліку заходів забезпечення кримінального провадження, та виключення виклику слідчого, прокурора, судового виклику із переліку; 3) не досить зрозумілим залишається позиція автора чому саме зобов'язання підозрюваного, обвинуваченого перебувати за кожною вимогою до суду або до іншого визначеного органу державної влади та покладення на підозрюваного, обвинуваченого додаткових обов'язків, передбачених частинами 5 та 6 статті 194 КПК визначаються як самостійні запобіжні заходи; 4) потребує додаткової

аргументації позиція автора щодо підстав, випадків та порядку апеляційного оскарження слідчим ухвал слідчого судді стосовно заходів забезпечення кримінального провадження.

Загалом, ці зауваження не впливають на загальну оцінку роботи. Ступінь наукової новизни дослідження, обґрунтованість наведених у ньому положень, висновків та рекомендацій відповідає вимогам до дисертацій на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», а дисертація рекомендується до захисту на здобуття ступеня доктора філософії у разовій спеціалізованій вченій раді за спеціальністю 081 «Право».

В обговоренні дисертаційного дослідження взяли участь:

Доктор юридичних наук, професор Аленін Ю.П. підкреслив актуальність теми, значущість проблематики для доктрини та практики, вдалу архітектоніку роботи, правильне розкриття питань, вказаних у роботі, повне досягнення мети та завдань дослідження. Вказав, що дисертація І.П. Зінковського на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендована до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Доктор юридичних наук, професор Тіщенко В.В. відмітив ґрунтовність дослідження, відображення основних результатів дослідження у публікаціях І.П. Зінковського, ґрунтовність зроблених висновків, високий науковий рівень дослідження. Вказав, що дисертація І.П. Зінковського на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендована до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Доктор юридичних наук, професор Аркуша Л.І. надала високу оцінку дисертації, кількості та характеру досліджених у ній питань, ґрунтовності дослідження, вдалості та значущості для практики висновків, слушні пропозиції до КПК. Відзначила відображення основних положень дисертації у публікаціях І.П. Зінковського. Зазначила, що дисертація І.П. Зінковського на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендована до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Доктор юридичних наук, професор Подобний О.О. вказав, що робота є ґрунтовним науковим дослідженням, яке має значну актуальність, містить ґрунтовно розкриті питання, правильні висновки, логічні та обґрунтовані пропозиції до КПК. Зазначив, що дисертація І.П. Зінковського на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора

філософії за спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендована до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, доцент Пожар В.Г. відмітив високий науковий рівень дослідження, актуальність, повноту висновків. Визначив дискусійні моменти: неконкретне формулювання деяких наукових результатів, зокрема: проведено класифікацію повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження; виділено дві форми реалізації повноважень слідчого з доказування при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження. Проте, зазначив, що ці зауваження не впливають на високу оцінку дослідження. Вказав, що дисертація І.П. Зінковського на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право» може бути рекомендована до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, доцент Мурзановська А.В. відзначала високий рівень дослідження, його ґрунтовність, високий рівень володіння матеріалом здобувачем. Вказала на зауваження: автору слід більш послідовно розмежувати «обрання» та «застосування» заходів забезпечення кримінального провадження; потребує уточнення назва підрозділу 1.1. та розділу 2; не до кінця зрозумілою є позиція автора щодо віднесення кримінально-процесуальної відповідальності до заходів забезпечення кримінального провадження, адже з тексту роботи можна зробити висновок, що автор визнає її існування, проте в запропонованій змінній нормативній моделі вона відсутня; поза увагою залишились питання щодо гарантій забезпечення здійснення (виконання) повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження. Зазначила, що висловлені зауваження не впливають ні на загальний науковий рівень проведеного дослідження, ні на отримані в його ході результати, і є лише приводом до додаткових дискусій з цих питань. Дисертація І.П. Зінковського на тему: «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», яка подана на здобуття ступеня доктора філософії, відповідає вимогам і може бути рекомендована до захисту.

Кандидат юридичних наук, старший викладач Малахова О.В. у цілому високо оцінила результати дисертаційного дослідження І.П. Зінковського, вказала дискусійні аспекти: чому до заходів забезпечення кримінального провадження не може бути віднесений розшук; не визначена правова природа обшуку затриманої особи. Зазначені зауваження є дискусійними і не впливають на загальну позитивну оцінку наукового дослідження, дисертація І.П. Зінковського на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за

спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендована до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, асистент Завтур В.А. у цілому відмітив високий науковий рівень дослідження, зазначивши дискусійні питання: чому до заходів забезпечення кримінального провадження не може бути віднесений розшук особи; слід приділити більше уваги питанню щодо виокремлення презумпцій в доказуванні необхідності застосування заходів забезпечення кримінального провадження; слід більш детально пояснити в чому полягає розмежування понять тягар та обов'язок доказування в контексті процесуальної діяльності слідчого із застосування заходів забезпечення кримінального провадження; слід також детально дослідити питання щодо реалізації слідчим повноважень із щодо виконання підозрюваним особистого зобов'язання (крім обов'язку носити електронний засіб контролю) та зобов'язань про особисту поруку. Вказав, що наведені міркування носять рекомендаційний, уточнюючий характер і жодним чином не ставлять під сумнів високий науковий рівень дисертаційного дослідження. Враховуючи вищевикладене, вказав, що дисертація І.П. Зіньковського на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендована до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення дисертації на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження»

Обґрунтування вибору теми дослідження. Інститут заходів забезпечення кримінального провадження є одним із центральних у кримінальному процесуальному праві, враховуючи цільову спрямованість цих заходів – досягнення дієвості кримінального провадження. Обрання, зміна, скасування заходів забезпечення кримінального провадження у досудовому розслідуванні є складною системою процесуальних дій слідчого, прокурора, слідчого судді, сторони захисту та інших учасників кримінального провадження. При цьому, попри те, що слідчий несе відповідальність за законність ті своєчасність здійснення процесуальних дій, для чого застосування заходів забезпечення кримінального провадження є абсолютно необхідним, його повноваження у контексті обрання, зміни, скасування заходів забезпечення кримінального провадження є обмеженими, оскільки більшість заходів забезпечення кримінального провадження застосовується у досудовому розслідуванні за ухвалою слідчого судді. Однак слідчий все ж таки має повноваження щодо самостійного застосування деяких заходів забезпечення

кримінального провадження, ініціювання обрання, зміни, скасування заходів забезпечення кримінального провадження перед прокурором, слідчим суддею, участі у розгляді деяких клопотань щодо застосування заходів забезпечення кримінального провадження слідчим суддею, виконання ухвали щодо застосування заходів забезпечення кримінального провадження, участі у виконанні покладених на підозрюваного додаткових обов'язків.

Проблематика повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження розглядалася у кримінально-процесуальній доктрині, але наявні дослідження не мають системного та комплексного характеру. Зокрема, відповідні питання досліджувалися, по-перше, лише щодо окремих заходів забезпечення кримінального провадження у контексті загальної характеристики процедури їх обрання, зміни, скасування (О.Н. Агакерімов, Л.М. Бабіч, К.К. Білецька, О.В. Білоус, О.Д. Білоус, О.М. Бондаренко, К.Д. Волков, І.А. Воробйова, І.А. Галась, І.В. Гловюк, В.В. Горошко, Х.М. Грицак, М.І. Дерев'янко, І.Л. Дідюк, Є.В. Дояр, С.В. Завада, А.В. Захарко, С.О. Ковальчук, О.М. Коріняк, Т.О. Кузубова, Г.М. Куцкір, М.В. Лепей, К.Є. Лисенкова, Ю.В. Лук'яненко, А.М. Мартинців, А.М. Мельник, О.В. Мироненко, Н.С. Моргун, Ю.Д. Москалюк, О.В. Музиченко, А.В. Мурзановська, А.Е. Руденко, О.В. Сівак, В.І. Сліпченко, С.М. Смоков, М.І. Соф'їн, О.Ю. Татаров, Д.А. Чухраєв, Л.Д. Удалова, В.І. Фаринник, А.В. Чуб, О.В. Шульга, О.О. Юхно та ін.), причому більшість досліджень стосується саме запобіжних заходів; по-друге, у контексті мотивування кримінально-процесуальних рішень слідчого (О.І. Марочкін); по-третє, у контексті процесуальної діяльності слідчого (детектива) (Р.В. Войтюк, О.О. Кіпер, О.О. Лисецький). Відповідно, комплексно проблематика повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження у доктрині на основі КПК 2012 р. ще не розглядалася.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, грантами. Дисертаційне дослідження виконане в межах плану науково-дослідної роботи кафедри кримінального процесу Національного університету «Одеська юридична академія» «Динаміка кримінального процесуального законодавства України: досвід та перспективи» на 2016-2020 рр. як складової плану науково-дослідної роботи Національного університету «Одеська юридична академія» «Стратегія інтеграційного розвитку України: правовий та культурний вимір» на 2016-2020 рр. (ДРН 0116U0184).

Мета і завдання дослідження. Метою дослідження є розробка системної концепції повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження; внесення науково обґрунтованих пропозицій щодо удосконалення кримінального процесуального законодавства України у цій сфері.

Для досягнення поставленої мети у дисертації вирішувалися такі завдання:

- визначити поняття, правову природу та систему заходів забезпечення кримінального провадження;

- визначити поняття та ознаки повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження, їх місце у системі повноважень слідчого;
- здійснити класифікацію повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження;
- охарактеризувати слідчого як суб'єкта доказування при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження;
- визначити особливості реалізації самостійних повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні різних груп заходів забезпечення кримінального провадження;
- визначити особливості реалізації повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження, що застосовуються слідчим суддею;
- сформулювати науково обґрунтовані пропозиції щодо удосконалення кримінального процесуального законодавства України стосовно повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження.

Об'єктом дослідження є правовідносини, що виникають при обранні, застосуванні, зміні, скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження в досудовому провадженні.

Предметом дослідження є повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження.

Методи дослідження. Методологічним підґрунтям дослідження є сукупність філософських, загальнонаукових (аналіз і синтез; індукція і дедукція; моделювання; абстрагування і конкретизація) та спеціальних методів наукового пізнання, зокрема: діалектичний метод (для визнання ключових понять дослідження, зокрема «заходи забезпечення кримінального провадження», «повноваження слідчого» та ін.) (підрозділи 1.1., 1.2.); історичний метод (для порівняння положень чинного КПК із раніше діючим законодавством) (підрозділ 2.1.); функціональний метод (для визначення функціональної спрямованості повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження) (підрозділ 1.2.); системний метод та метод системно-структурного аналізу (для визначення місця повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження у системі його повноважень, класифікації повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження) (підрозділ 1.2.); формально-юридичний метод (для аналізу норм кримінального процесуального законодавства) (підрозділи 1.1.-1.3., 2.1.-2.4., 3.1.-3.3.); порівняльно-правовий метод (для порівняння норм кримінального процесуального законодавства України та іноземних держав) (підрозділи 1.1., 3.3.); логіко-нормативний метод (для формулювання змін та доповнень до КПК) (підрозділи 1.1.-1.3., 2.1.-2.4., 3.1.-3.3.); статистичні методи (при аналізі емпіричної бази).

Теоретичною основою дисертаційного дослідження є наукові праці вітчизняних та закордонних учених з кримінального процесуального права, прав людини, загальної теорії права, теорії управління.

Нормативно-правову базу дослідження складається з Конституції України, міжнародних договорів, ратифікованих Верховною Радою України, актів кримінального процесуального законодавства України та деяких зарубіжних країн (Франції, Німеччини, Азербайджанської Республіки, Республіки Білорусь, Республіки Вірменія, Республіки Молдова, Туркменістану, Естонської Республіки), практики ЄСПЛ.

Емпіричну базу дисертаційного дослідження становлять матеріали слідчої практики, узагальнення судової практики ВССУ, ухвали слідчих суддів, розміщені у Єдиному державному реєстрі судових рішень (2013-2019 р.р.), рішення судів апеляційної інстанції та Верховного Суду, а також результати опитування 46 респондентів (слідчих, прокурорів, суддів, адвокатів, юристів, викладачів, помічників адвокатів, помічників суддів). Використовувався особистий досвід роботи автора як слідчого.

Наукова новизна одержаних результатів. Дисертація є першим у науці спеціальним комплексним дослідженням повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження.

У межах здійсненого дослідження одержано такі результати, що мають наукову новизну:

вперше:

- доведено, що елемент примусу у процесуальних діях може мати: а) основний характер і зовнішнє спрямування (як правило, щодо забезпечення належного виконання особою її кримінально-процесуальних обов'язків); б) допоміжний характер, який є супутнім для реалізації мети процесуальної дії;
- визначено критерій виокремлення заходів забезпечення кримінального провадження та корегування їх нормативного переліку, яким є основний характер примусу, що має самостійне і зовнішнє спрямування і стосується забезпечення належної поведінки особи при виконанні кримінально-процесуальних обов'язків різного спрямування, і полягає в обмеженні прав та свобод особи;
- доведено, що тимчасовий доступ має бути визнаний елементом системи заходів забезпечення кримінального провадження лише у формі надання стороні кримінального провадження особою, у володінні якої знаходяться такі речі і документи, можливості ознайомитися з ними, зробити їх копії через розмежування тимчасового доступу до речей, документів, приміщень (у формі ознайомлення та копіювання) як заходу забезпечення кримінального провадження та вилучення (виїмки) речей і документів як слідчої (розшукової) дії;
- на основі критерію: основний характер примусу, що має самостійне і зовнішнє спрямування і стосується забезпечення належної поведінки особи при виконанні кримінально-процесуальних обов'язків різного спрямування, і полягає в обмеженні прав та свобод особи – запропоновано наукову модель

системи заходів забезпечення кримінального провадження та доповнення до КПК щодо її нормативного закріплення;

- проведено класифікацію повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження;
- виділено дві форми реалізації повноважень слідчого з доказування при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження;
- визначено систему та види стандартів доказування при реалізації повноважень слідчого з доказування при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження;

вдосконалено:

- обґрунтування позиції, що слідчий має бути визнаний у КПК суб'єктом апеляційного оскарження ухвал слідчого судді стосовно заходів забезпечення кримінального провадження у випадках, коли він подавав слідчому судді клопотання та / або брав участь у його розгляді;
- обґрунтування удосконалення процедури скасування арешту майна (зокрема, через закріплення у КПК: (1) повноваження слідчого за погодженням з прокурором одночасно з винесенням постанови про закриття кримінального провадження скасувати арешт майна, якщо воно не підлягає спеціальній конфіскації; (2) повноваження слідчого прийняти рішення про скасування арешту майна у разі закриття кримінального провадження прокурором, якщо це майно не підлягає спеціальній конфіскації і це питання не вирішено у постанові прокурора);
- обґрунтування, що чинне кримінальне процесуальне законодавство потребує уніфікації питань підсудності клопотань стосовно заходів забезпечення кримінального провадження із одночасним вирішенням питання про встановлення місцезнаходження органу досудового розслідування та підсудності клопотань у випадку розслідування слідчою групою;

дістали подальшого розвитку:

- визначення поняття повноважень слідчого з урахуванням елементів: суб'єктного (носій повноважень - слідчий), змістовного (поєднання публічно-владних прав та обов'язків), нормативний (їх регламентація кримінальним процесуальним законодавством), цільового (спрямованість на досягнення завдань досудового розслідування); процедурного (реалізація у межах кримінально-процесуальної форми); інструментального (процесуальні дії та рішення як процесуальні засоби);
- позиція стосовно статусу предметів, які вилучаються у ході затримання, огляду, обшуку: назву заходу забезпечення регламентувати як тимчасове вилучення; у главі 16 КПК вказати на тимчасове вилучення матеріальних об'єктів; доповнити ч. 2 ст. 167 КПК положеннями, якими розширити ознаки тимчасово вилучених об'єктів (зокрема, тим, що ними можуть бути не тільки об'єкти, які підшукані, виготовлені, пристосовані чи використані як засоби чи знаряддя вчинення кримінального правопорушення та (або)

зберегли на собі його сліди, а й ті, які є слідами (наприклад, волосся, нігті та ін.)).

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що сформульовані в дисертації висновки та пропозиції можуть бути використані у: науково-дослідницькій роботі – для подальших досліджень у сфері заходів забезпечення кримінального провадження, повноважень слідчого у кримінальному провадженні; правотворчій діяльності – для удосконалення правового регулювання повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження, створення умов для слідчої діяльності; правозастосовній діяльності – для забезпечення ефективної реалізації повноважень слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження; навчальному процесі – при викладанні навчальної дисципліни «Кримінальний процес», спеціальних курсів «Досудове розслідування», «Теорія та практика реалізації кримінально-процесуальних актів», «Повноваження слідчого судді», для підготовки відповідних розділів підручників, навчальних посібників і методичних рекомендацій (Акт впровадження Національного університету «Одеська юридична академія» від 18 вересня 2019 р.).

Особистий внесок здобувача. Дисертація становить самостійне дослідження, висновки та пропозиції, викладені у дисертації, становлять особистий здобуток автора. У тезах доповіді «Кримінально-процесуальні аспекти діяльності Національного антикорупційного бюро України» автором визначено специфіку владних повноважень підрозділу детективів, оперативно-технічного підрозділу та підрозділу внутрішнього контролю НАБ України. У тезах доповіді «Проблемні питання підсудності клопотань стосовно заходів забезпечення кримінального провадження» автором викладено питання незгодженості нормативної регламентації підсудності; причини неуніфікованості підсудності; сформульовано пропозиції змін та доповнень до чинного кримінального процесуального законодавства.

Апробація результатів дослідження. Дисертацію виконано на кафедрі кримінального процесу Національного університету «Одеська юридична академія». Основні результати наукового дослідження були оприлюднені на: Всеукраїнській науково-практичній інтернет-конференції «Протидія організованій злочинній діяльності» (м. Одеса, 31 березня 2017 р.); Всеукраїнській науково-практичній конференції «Актуальні проблеми удосконалення кримінального процесуального законодавства» (м. Одеса, 21 квітня 2017 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Процесуальні аспекти досудового розслідування» (м. Одеса, 07 квітня 2017 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах» (м. Львів, 10 листопада 2017 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Сучасні тенденції розвитку криміналістики та кримінального процесу» (м. Харків, 8 листопада 2017 р.); International research

and practice conference «Urgent problems of law on the modern stage of statehood development» (Lublin, October 20-21, 2017); Дистанційній науковій конференції до 20-річчя НУ ОЮА та 170-річчя Одеської школи права «Криміналістичні та кримінально-процесуальні засоби оптимізації досудового розслідування» (м. Одеса, 11 грудня 2017 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку України в умовах європейської інтеграції» (м. Одеса, 18 травня 2018 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Державне бюро розслідувань: на шляху розбудови» (м. Одеса, 16 червня 2018 р.); Постійно діючому науково-практичному семінарі «Досудове розслідування: актуальні проблеми та шляхи їх вирішення» (м. Харків, 26 жовтня 2018 р.); International scientific and practical conference «Legal practice in EU countries and Ukraine at the modern stage» (Arad, January 25-26, 2019); Міжнародній науково-практичній конференції «Правове життя сучасної України» (м. Одеса, 17 трав. 2019 р.)

Публікації. Основні положення дисертації відображені у 19 публікаціях, в тому числі 1 статті у колективній монографії, 5 статтях, опублікованих у наукових фахових виданнях, перелік яких затверджено МОН України, 1 статті, опублікованій у зарубіжному періодичному виданні, а також 12 тезах доповідей на науково-практичних конференціях, семінарах.

Список публікацій здобувача за темою дисертації та відомості про апробацію матеріалів дисертації:

наукові праці, у яких опубліковано основні результати дисертаційного дослідження:

1. Зіньковський І. П. Застосування арешту майна у кримінальному провадженні: деякі проблемні питання. Вісник кримінального судочинства. 2017. № 2. С. 182-189.
2. Зіньковський І. П. Виконання слідчим ухвали слідчого судді про тимчасовий доступ до речей і документів. Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. 2017. № 4. С. 151-155.
3. Зіньковський І. П. Накладення грошового стягнення та скасування ухвали про накладення грошового стягнення: питання повноважень слідчого. Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України. 2017. № 12. С. 100-107.
4. Зіньковський І. П. Повноваження слідчого при неприбутті підозрюваного на виклик. Юридичний науковий електронний журнал. 2018. № 2. С. 212-214. URL: http://lsej.org.ua/2_2018/57.pdf (дата звернення: 01.08.2019).
5. Зіньковський І. Повноваження слідчого щодо повернення тимчасово вилученого майна. Підприємство, господарство і право. 2019. № 2. С. 226-233.

6. Зіньковський І. Слідчий як суб'єкт доказування при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження: питання стандартів доказування. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2018. Вип. 4. Ч. 2. С. 45-50.

7. Зіньковський І. П. Повноваження слідчого під час обрання, зміни та скасування заходів забезпечення кримінального провадження. Кримінальний процесуальний кодекс 2012 року: ідеологія та практика правозастосування: колективна монографія / за заг. ред. Ю. П. Аленіна; відп. за вип. І. В. Гловюк. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2018. С. 597-631.

наукові публікації, що засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

8. Гловюк І. В., Зіньковський І. П. Кримінально-процесуальні аспекти діяльності Національного антикорупційного бюро України. Протидія організованій злочинній діяльності : матер. Всеукр. наук.-практ. інтернет-конф. (м. Одеса, 31 берез. 2017 р.). Одеса, 2017. С. 27-33.

9. Зіньковський І. П. Окремі проблемні питання, які виникають при арешті майна, під час застосування положень КПК України. Актуальні проблеми удосконалення кримінального процесуального законодавства: матер. Всеукр. наук.-практ. конф., присвяч. до 70-річчя д-ра юрид. наук., проф. Ю. П. Аленіна (м. Одеса, 21 квіт. 2017 р.). Одеса : Юрид. л-ра, 2017. С. 193-197.

10. Зіньковський І. П. Деякі питання попереднього арешту майна у кримінальному провадженні. Процесуальні аспекти досудового розслідування : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 07 квіт. 2017 р.). Одеса : ОДУВС, 2017. С. 72-74.

11. Зіньковський І. П. Накладення грошового стягнення під час досудового розслідування: деякі питання. Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах: збірник тез Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Львів, 10 листоп. 2017 р.). Львів : ЛьвДУВС. С. 85-87.

12. Зіньковський І. П. Зміна істотних умов застосування запобіжного заходу у досудовому розслідуванні: питання впровадження. Сучасні тенденції розвитку криміналістики та кримінального процесу : тези доп. міжнар. наук.-практ. конф. до 100-річчя від дня народження проф. М. В. Салтевського (м. Харків, 8 листоп. 2017 р.). Харків, 2017. С. 274-276.

13. Зіньковський І. П. Деякі питання застосування положень КПК України щодо додаткових обов'язків. Urgent problems of law on the modern stage of statehood development : proceedings of International research and practice conference (Lublin, October 20-21, 2017). Lublin : Izdevnieciba «Baltija Publishing». P. 209-212.

14. Зіньковський І. П. Повноваження слідчого та застосування електронних засобів контролю. Криміналістичні та кримінально-процесуальні засоби оптимізації досудового розслідування : матер. III Дистанц. наук. конф.

до 20-річчя НУ «ОЮА» та 170-річчя Одеської школи права (м. Одеса, 11 груд. 2017 р.). Одеса : Юрид. л-ра, 2017. С. 222-225.

15. Зіньковський І. П. Апеляційне оскарження ухвал слідчих суддів щодо заходів забезпечення кримінального провадження та повноваження слідчого. Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку України в умовах європейської інтеграції : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 18 травня 2018 р.) У 2-х т. Т. 2. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2018. С. 350-353.

16. Зіньковський І. П. Проблемні питання застосування частини 3 статті 219 КПК України у контексті строків запобіжних заходів. Державне бюро розслідувань: на шляху розбудови : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 16 черв. 2018 р.). Одеса : Юрид. л-ра, 2018. С. 275-279.

17. Гловюк І. В., Зіньковський І. П. Проблемні питання підсудності клопотань стосовно заходів забезпечення кримінального провадження. Досудове розслідування: актуальні проблеми та шляхи їх вирішення : матер. постійнодіючого наук.-практ. семінару (м. Харків, 26 жовт. 2018 р.). Харків : Право, 2018. Вип. 10 (ювіл.). С. 34-38.

18. Зіньковський І. П. Питання оновлення нормативної регламентації заходів забезпечення кримінального провадження Законом України від 6.12.2017 р. Legal practice in EU countries and Ukraine at the modern stage: proceedings of International scientific and practical conference (Arad, January 25-26, 2019). Arad : Izdevnieciba "Baltija Publishing". P. 512-515.

19. Зіньковський І. П. Повноваження слідчого стосовно виконання ухвали слідчого судді про тимчасове обмеження у користуванні спеціальним правом та ухвали слідчого судді про відсторонення від посади. Правове життя сучасної України : у 2 т. : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 17 трав. 2019 р.). Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2019. Т. 2. С. 362-366.

Характеристика особистості здобувача. І.П. Зіньковський має вищу військову та вищу юридичну освіту. У 2004 р. закінчив Національну юридичну академію України імені Ярослава Мудрого і здобув кваліфікацію юриста, у 2012 р. закінчив Національну юридичну академію України імені Ярослава Мудрого, факультет підготовки професійних суддів, і здобув кваліфікацію юриста (магістр). Проходив службу у Збройних Силах України. Має стаж роботи в органах слідства (на посадах від слідчого до керівника слідчого органу) більше 15 років та стаж роботи прокурором. З 2016 р. – аспірант кафедри кримінального процесу Національного університету «Одеська юридична академія» заочної форми навчання. Володіє українською, російською, польською мовами. Має 19 публікацій з проблематики дисертації, а також публікації з інших питань кримінального провадження.

Оцінка мови та стилю дисертації. Дисертацію написано грамотно, чіткою мовою, стиль викладення відповідає прийнятому у науковій літературі й забезпечує легкість та доступність сприйняття наукових положень, висновків і рекомендацій дисертаційного дослідження.

У результаті попередньої експертизи дисертації І.П. Зінковського та повноти основних результатів дослідження

УХВАЛЕНО:

1. Затвердити висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації Зінковського Ігоря Петровича на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження».

2. Констатувати, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація І.П. Зінковського відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261 (зі змінами і доповненнями від 03 квітня 2019 року № 283), п. 10 Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06 березня 2019 р. № 167.

3. Рекомендувати дисертацію І.П. Зінковського на тему «Повноваження слідчого при обранні, зміні та скасуванні заходів забезпечення кримінального провадження» до захисту на здобуття ступеня доктора філософії у разовій спеціалізованій вченій раді за спеціальністю 081 «Право».

Рецензент:

доктор юридичних наук, доцент С.О. Ковальчук

Рецензент:

кандидат юридичних наук, доцент В.К. Волошина